

O clipă de fericire

Viorel Darie

Moș Orion, cât era ziulica de mare, ședea bombănind pe prisma rachetei sale interstelare - o epavă din timpuri imemorabile (ca de altfel și Moș Orion) - ce ocupa de pomană loc într-un parc de agrement pentru copiii care se jucau zburdalnici prin preajmă. Și faptul că racheta, cândva vestită, încă nu a fost dezintegrată prin metoda neutralizării cu antimaterie, se datora faimei trecute a lui Moș Orion, care și acum mai era venerat de unele autorități de la municipalitatea orașului.

În schimb, situarea rachetei chiar în mijlocul spațiului de joacă al copiilor era cât se poate de nefastă pentru liniștea lui Moș Orion. Cum stătea el pe prispă, cu fața sa mică, rotundă, cu chelie, doar cu două-trei fire de păr în vârful capului ca niște antene misterioase, era victima sigură a uneltirilor fără de sfârșit ale neostoțiilor de copii care se distrau folosind niște rachete și rachetuțe artizanale pe care le lansau aproape nonstop și care, cât ai clipi din ochi, dădeau ocolul planetei Jupiter și se întorceau înapoi spre a sfârși în groapa cu nisip de pe maidanul lor de joacă. Necazul cel mare era că acești drăcușori de copii mai greșeau uneori comenzile rachetelor lor, de treceau acestea survolând înfiorător pe deasupra capului moșului atunci când vreun copil nățâng scria 30 de metri în loc de 30 de parseci. Asta pune definitiv capăt răbdării lui Moș Orion, care se pune pe blestemat speciile acestea de obrăznicături:

- Diavolilor!... Neobrăzaților!... Nu vă mai ajunge Cosmosul întreg pentru joaca voastră, vă luați și de părul meu!... De fapt, la ce poți să te aștepți de la niște

copii de *virtualiști*, care-i lasă needucați pe Pământ, iar ei umblă hai-hui prin nu știu ce ostroave din Calea Lactee!

Trebuie să precizăm că, spre marea neliniște a Universului, populația Terrei s-a divizat în două mari tabere, pe baza unor concepții ireconciliabile: *relativiștii* și *virtualiștii*.

Relativiștii erau fideli teoriei relativității a lui Einstein, pe baza căreia au putut să construiască nave cosmice de mare performanță cu care călătoreau neobosiți în explorarea noilor lumi, din Galaxia noastră dar și din alte galaxii. Erau oameni vajnici, cu spirit de sacrificiu, le plăcea să facă istorie nouă, să creeze, să exploreze.

Virtualiștii, dimpotrivă, aveau deviza celui care rostise fraza următoare: “Nu este important să cunoști starea prezentă a Universului, este la fel de frumos și de captivant și trecutul Universului“. Aceștia au învățat să capteze de-a gata istorii trecute ale sistemelor solare și ale galaxiilor, se mulțumeau doar cu aceste descoperiri despre trecut. Preferau să stea picior peste picior, în spații de agreement și să capteze informații din timpurile trecute care soseau în prezent în valuri, de peste tot, fără încetare și din belșug. Mai umblau și ei cu nave cosmice pe ici pe colo, însă făceau asta doar pentru a se distra.

În tinerețe Moș Orion fusese un vajnic luptător de partea relativiștilor, nu putea tolera în niciun chip teoriile virtualiștilor dar, mai ales, lenea lor notorie.

- Uf! De ce nu mai am eu anii tinereții, precum și voința de luptător de atunci!... Ce vremuri!... Călătoream în toate direcțiile, asumându-mi expedițiile cele mai dificile... Eram tânăr și chipeș, toată suflarea Pământului mă respecta!... Într-o temerară expediție am salvat de la pieire o civilizație de pe o planetă îndepărtată, ai cărei locuitori nu mai știau să-și regleze atmosfera planetei!...

Ehei, câte isprăvi din astea am făcut la viața mea!... Și ei, oamenii de astazi, măcar de-ar avea un pic de respect pentru isprăvile mele de odinioară!...

Și zicând toate astea, simțea că se îneacă de obidă, așa că se ridica de pe locul unde ședea pe prispa rachetei, dădea un ocol încet, cu pași mărunți și nesiguri, în jurul rachetei, apoi revenea de unde plecase și se așeza la loc pe prispă.

Dar, într-o zi, pe când ședea el așa luptându-se cu isprăvile copiilor needucați - copii care mai că-i făcură ferfeniță acoperișul rachetei sale, și așa ruginit și ponosit – lui Moș Orion nu-i veni a crede: un fulger brăzdă cerul, lumina se opri chiar deasupra parcului în care stătea. Apoi văzu cum acea lumină deveni o navă cosmică, care își încetini alunecarea din ce în ce mai mult, până se așează lin pe iarba din fața vechii sale rachete. Nava arăta ca o sferă albastră. Se desfăcu în două emisfere, iar din ea coborî un tânăr chipeș și viguros, precum Apollo.

Tânărul îl recunoscuse de îndată pe Moș Orion, care însă se dezmetici greu în fața unei asemenea surprize. Ochii lui mici și oboșiți priveau în sus la luminosul chip de tânăr aterizat în fața sa.

- Bine te-am găsit, Moș Orion! Ce mai faci? Cum o duci cu sănătatea?

Ochii bătrânului începură să clipească mărunț, se umplură de lacrimi și bucurie și se repezi să-l îmbrățișeze pe tânărul sosit.

- Nepoate!... Tu ești strănepotul meu cel drag, viteazule Neon?... De câtă vreme stau aici și aștept să te întorci... să vii să mă vezi!...

- Dragul meu străbunic, m-am gândit neîncetat la tine!... Doar că am o sumedenie de treburi legate de expedițiile mele intergalactice, de n-am timp să trec și pe-acasă, pe Terra!... Acum am trecut în viteză pe la

tine... că am o problemă la motorul navei mele, nu-i dau de capăt. Nu pot trece direct de pe viteza cosmică 6 pe viteza 8, ceea ce mă împiedică să fac unele călătorii mai lungi!...

- Dar, dragul meu strănepot, stai să-mi aduc aminte... parcă ți-am pus niște instrucțiuni amănunțite la bordul navei, despre întreținerea motorului... de ce nu le-ai citit?

- Bunicule, nu știi că noi,ăștia de azi, nu mai folosim scrisul ca sursă de informare, de când cu telepato-graful?...

- Da, știi copile... trebuia să mă gândesc la asta... dar de unde să fi știut eu atunci, când am proiectat racheta, că oamenii or să uite să mai scrie și să citească?! Uite, pot să-ți dau chiar acum o casetă cu instrucțiuni vocale, poate-ți va fi de folos...

Nepotul lui Moș Orion ar mai fi stat cu străbunicul său, dar era foarte grăbit. În 15 minute trebuia să facă joncțiunea cu o navetă spre un satelit al lui Jupiter, de unde avea să plece într-o importantă expediție spre o galaxie îndepărtată.

- Multumesc, bunicule, pentru instrucțiuni! Îmi pare rău, dar n-am timp de loc, chiar acum trebuie să plec!... La revedere! By-by!...

Ce era să facă Mos Orion? L-a îmbrățișat pe strănepotul său cel drag și i-a urat drum bun. Apoi l-a urmărit urcându-se în naveta sa spațială sferică care, după ce s-a închis silențios, a început să se înalțe la fel de silențios, accelerând din ce în ce mai tare, până a dispărut ca un fulger în înălțimile cerului.

- Bravo! Frumos! Nemaipomenit!... Ce băiat de ispravă strănepotul ăsta al meu!... Mergi cu bine, copilul meu! Îi ură bătrânul care încă privea după navetă.

Fericirea sa de o clipă se terminase însă. A rămas iarăși singur, pe maidanul din fața vechii sale rachete. Copiii răutăcioși s-au adunat iarăși în jurul său, reluându-și năzbâtiile cu felurite rachetuțe năstrușnice. Unul din ei a aprins fitilul unei feștile afurisite, care o luă în sus, apoi se răzgândi și se întoarse iar spre maidan sfârâind, trecând la numai o palmă de Moș Orion și pârlindu-i un colț de la mâneca cămășii sale de cosmonaut - veche și ea, îngălbenită de vremuri. Și moșul iarăși izbunci în bombăneli:

- Afurisiților! Nerușinaților! Copii prost crescuți!... Dar la ce poți să te aștepti de la niște copii de virtualiști?! Nici măcar un pic de respect și educație nu v-a mai rămas! Nu vă mai ajung năzbâtiile!...